

fra

RIKSADVOKATEN

R. 1098/66.

Oslo, den 22. april 1966.

*Herr statsadvokaten i***Motorvognlovens § 17, 4. ledd. — Anonyme anmeldelser.**

.Denne bestemmelse som vil få et tilsvarende innhold og samme rekkevidde i den nye vegtrafikklovs § 22, 3. ledd, som vil tre i kraft i nær fremtid, vil erfaringsmessig lett kunne komme til å stille polititjenestemenn overfor en vanskelig skjønnsmessig vurdering. Blir det anmeldt at en person i et nærmere angitt motorkjøretøy nylig har kjørt vognen på en måte eller under omstendigheter som tyder på at han har vært under påvirkning av alkoholnytelse, kan det bli spørsmål om å oppsøke ham i en privatbolig, på arbeidsplassen e. l. for å få ham underkastet legeundersøkelse og for å få tatt blodprøve av ham. Spørsmålet blir vesentlig tilspisset hvis den mistenktes motorvogn f. eks. har vært implisert i en kollisjon eller det er grunn til å anta at føreren har voldt personskade under kjøringen. Dette bl. a. på grunn av bestemmelsen i motorvognlovens § 17, 3. ledd,¹⁾ som kan kreve hurtig aksjon fra politiets side.

Nå er det — som følge av noen tilfelle som er forekommet i den senere tid — grunn til å regne med at politiet under slike forhold kan komme til å bedømme situasjonen uriktig og i den forbindelse foreta etterforskningsskritt som lett vil måtte føles som overgrep av personer som mistanken blir rettet mot, selv om det blir klart konstatert ved den avsluttende etterforskning at mistanken var ubegrunnet. Særlig vil det være tilfelle om den mistenkte person blir oppsøkt i sitt hjem sent på aftenen eller ved nattetid. Dette vil lett føre til nabosladder og annen uleilighet. Det er i disse tilfelle særlig grunn til å vise varsomhet med å foranstalte avhør av den mistenkte og/eller kreve at han skal la seg underkaste legeundersøkelse i forbindelse med blodprøvekontroll eller annen alkoholtest, spesielt om mistanken bygger på en anonym anmeldelse eller anmeldelse fra en person som ønsker sitt navn holdt utenfor saken. Før politiet i slike tilfelle foretar etterforskningsskritt som nevnt, bør vedkommende polititjenestemann alltid ha konferert med en overordnet embetsmann hvis det er anledning til det. Det bør deretter være avgjørende for den embetsmann som treffer beslutningen at han bringer på det rene om det foreligger andre opp-

¹⁾ Nå vegtrafikklovens § 22, annet ledd.

lysninger som vesentlig støtter de opplysninger som er gitt av anmelderen. Det forutsettes nemlig alltid etterforskningsmessige kontrollundersøkelser som er egnet til å bekrefte eller avkrefte mistanken mot den anmeldte. Og det må søkes unngått at resultatet av disse undersøkelser — som jeg har sett eksempler på — blir referert til den overordnede på en misvisende eller unøyaktig måte. Det er undertiden dette som har ført til en situasjonsbedømmelse som skapte grunnlag for forhastede og uheldige tiltak overfor den mistenkte med berettiget kritikk til følge.

Jeg ber politimestrene om å instruere politikammerets embets- og tjenestemenn overensstemmende hermed, gjerne i forbindelse med en ny gjennomgåelse av dette embets rundskriv av 30. november 1933¹⁾ og 18. mars 1961²⁾ om behandlingen av anonyme anmeldelser.

En del eksemplarer av nærværende rundskriv vedlegges til fordeling blant politimestrene og lensmennene i herr statsadvokatens distrikt.

Andr. Aulie

¹⁾ Rundskriv nr. 8/1933.

²⁾ Rundskriv nr. 2/1961.